

«...Σελίδες γραμμένες με το μελάνι της πίκρας και με το πικρό δάκρυ της θλίψης!»

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Φωτο:romiazirou.blogspot.com

«...Σελίδες γραμμένες με το μελάνι της πίκρας και με το πικρό δάκρυ της θλίψης!»

*

Παίρνοντας το βιβλίο στα χέρια μου, δε σας κρύβω, ότι έπαθα σοκ από τον τίτλο του,

ΜΕΡΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΣΤΗΝ ΙΩΝΙΑ

Του Βασ. Βλαχάκου

Σεβασμιώτατε, Μητροπολίτα Μονεμβασίας & Σπάρτης κύριε Ευστάθιε

Η Ένωση Πνευματικών Δημιουργών Λακωνίας, σας είναι ευγνώμων, που υπό την

σκέπη σας είμαστε σήμερα εδώ για ένα οδοιπορικό στην Ιωνία, με οδηγό και ιχνηλάτη τον κ. Γεώργιο Παπαθανασόπουλο, πάνω στα ίχνη που έμειναν ανεξίτηλα στη διαδρομή του Ελληνισμού της Ιωνίας, μέσα από τα ερείπια του ξεριζωμού, για ένα προσκύνημα στις χαμένες πατρίδες, που οι κραυγές των θυμάτων αντηχούν ακόμη στους δρόμους, με τις εφιαλτικές στιγμές που έζησε ο Ελληνισμός σε μια από τις τραγικότερες στιγμές της ιστορίας του, σπάζοντας με το μυθιστόρημα αυτό, το τζάμι της λήθης και της σιωπής!

Κυρίες και κύριοι!

Δεν πρόκειται για μια απλή παρουσίαση βιβλίου! Γι' αυτό σας καλώ να βοηθήσετε με την προσοχή σας, να πάμε μαζί πίσω στο χρόνο και να βρεθούμε στην πολύπαθη Ιωνία, εκεί που άνθισε ο Ιωνικός πολιτισμός και απογειώθηκε, εκεί που μεγαλούργησε ο Ελληνισμός και ξεριζώθηκε...

Για μια αναφορά σε αυτούς που μπόρεσαν και σήκωσαν το σταυρό του μαρτυρίου, που βγήκαν από την κόλαση του μίσους, που πέρασαν μέσα από το διασυρμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εξευτελισμό κάθε αξίας και ηθικής,

και σώθηκαν από τα φονικά χέρια του θρησκευτικού φανατισμού

και του βάρβαρου εξανδραποδισμού, για να περάσουν απέναντι και να πέσουν στην αγκαλιά της δύστηνης μάνας πατρίδας.

Και τέλος, για ένα μνημόσυνο σε όλους αυτούς που έφυγαν με τον τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο και έμειναν εκεί, με αντήλιο το χέρι στην ιστορία,

να μας αγναντεύουν, να μας φωνάζουν και να μας καλούν να μείνουμε πιστοί

στο καθήκον, στρατιώτες στο χρέος και ελευθερωτές των σκλαβωμένων πατρίδων!

Παίρνοντας το βιβλίο στα χέρια μου, δε σας κρύβω, ότι έπαθα σοκ από τον τίτλο του, ΜΕΡΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΣΤΗΝ ΙΩΝΙΑ .

Η επιλογή της λέξης « Αποκάλυψη » από το συγγραφέα, θεωρώ πως είναι η μόνη

και μοναδική που αποδίδει το μέγεθος της καταστροφής και την τραγωδία αυτής της ιστορίας, αφήνοντας να εννοηθεί ότι "Θεός ην ο Λόγος" και ο λόγος όλα τα μπορεί, όμως εδώ το χέρι και του μεγαλύτερου λογοτέχνη δε μπορεί να αποδώσει το απόλυτο, να ντύσει την πραγματικότητα με άλλες λέξεις, να ωραιοποιήσει το κακό με καλολογικά στοιχεία!

Και συγκινήθηκα, με την ασπρόμαυρη φωτογραφία του εξωφύλλου, που ένα εκκλησιαστικό συμβούλιο και μια χορωδία από κληρικούς και λαϊκούς, σταμάτησε το χρόνο σε μια στάση και πόζαρε με υπερηφάνεια για να δείξει την αρχοντιά και τη λεβεντιά του Έλληνα, καλώντας τον αναγνώστη να περπατήσει στις ρύμες τους, να ξεφυλλίσει τις μνήμες τους, για να δει ποιοι ήσαν και πώς είναι σήμερα..

Ανθρώπινα κορμιάμαρμαρμένα

σαν την αλήθεια όλα τους γυμνά

τα μάτια τους θολά και βουρκωμένα

τα χείλη τους αμίλητα, στεγνά

μέσα στο αίμα βουτηγμένα

στο χρόνο φαντάσματα αχνά

στη συλλογή τους όλα αφημένα

στο μέλλον εμφανίζονται συχνά!

Όνειρα γλυκά απολιθωμένα

μες στην αιωνιότητα αγνά

ιδανικά ενδόμυχα κρυμμένα

αιώνια διαθήκη στα στερνά

στη γλώσσα του καθήκοντος γραμμένα

Ελλάδα κανείς μην προσπερνά

στα βήματα του χρέους στοιχημένα

η Λευτεριά σημαιοφόρος να περνά!

Και ο πρόλογος βέβαια προφητικός, μέσα από την ίδια την Αποκάλυψη του Ιωάννου:

Προφητικό, δυσερμήνευτο και μυστήριο το βιβλίο της Αποκάλυψης.

Δεν το αγνοεί όμως κανείς, και όλοι προσπαθούν να το ερμηνεύσουν!

Άραγε, σε ποιο κεφάλαιο να αναφέρεται η σημερινή κρίση που περνάμε

και ποιο θα είναι το τέλος; Δυστυχώς, ουδείς γνωρίζει..

Ορισμένοι εκκλησιαστικοί έδωσαν μέσα από την Αποκάλυψη μιαν εξήγηση

για την τραγωδία των Ελλήνων της Ιωνίας και άφησαν να πλανάται η παρηγοριά, ότι οι επτά Λυχνίες δεν έσβησαν, μα μετακινήθηκαν και θα υπάρχουν αιώνια!

Τα λόγια αυτά θυμίζουν το μαρμαρωμένο βασιλιά και το.. πάλι με χρόνια με καιρούς..

Η ελπίδα, λέμε, πεθαίνει τελευταία! Όχι! η ελπίδα θα ζει όσο θα ζουν

οι Έλληνες, μιας και αυτή κληρονομείται από γενιά σε γενιά!

Κι αφού η Ελλάδα είναι αθάνατη, η ελπίδα είναι αιώνια!

Όσο κι αν προσπαθούν οι εχθροί μας να μας φάνε, όπως λέει και ο Μακρυγιάννης, τρώνε, τρώνε μα μένει και μαγιά! Και όταν οι λίγοι αποφασίσουν να πεθάνουν, τότε νικούν!

Με την πίστη και την ελπίδα, ο συγγραφέας μας έκαμε το χρέος του

και η μητέρα του το καθήκον της, που περιγράφοντας το οικογενειακό τους δράμα, απέδωσε το μέγεθος της ελληνικής τραγωδίας, που θα μείνει στην ιστορία σαν ένα από αυτά που έχουν μέχρι σήμερα γραφεί με ανεξίτηλη γραφή για τη μικρασιατική καταστροφή!

Έτσι, ξεφυλλίζοντας το μυθιστόρημα βλέπουμε λεπτομέρειες που δεν τις γράφει η Ιστορία και γνωρίζουμε πρόσωπα με το όνομά τους, όπως αυτό στην αφιέρωση, τη μητέρα του συγγραφέα Αγγελική, κάποια που πρωταγωνίστησαν, όπως ο παππούς του ο παπα-Γιώργης και η γιαγιά του η Βασιλεία, ο Όμηρος, ο Παύλος και τόσα άλλα, κάποια που πέρασαν από τη ζωή ανώνυμα σαν τον "άγνωστο στρατιώτη" άλλα με ψευδώνυμο, που για δικούς του λόγους ο συγγραφέας κράτησε την ανωνυμία τους και βλέπουμε πώς άρχισαν τις βιαιοπραγίες οι νεότουρκοι και πώς αντέδρασε η εκκλησία.

Φωτογραφίζει τα πρόσωπα, μαγνητοφωνεί τους διαλόγους τους, βιντεοσκοπεί τις κινήσεις τους, καταγράφει τα ήθη και τα έθιμα, περιγράφει τη ζωή τους μέσα στο χώρο τους με την οικογένεια, τη γειτονιά, την πόλη, τη σχέση των Ελλήνων με τους Τούρκους, των χριστιανών με τους μουσουλμάνους, με τους Αρμένιους και τους Εβραίους, ποιο ρόλο έπαιξαν οι τελευταίοι, πώς μας φέρθηκαν οι Ιταλοί, τι έκαναν οι σύμμαχοι, πώς μας έσπρωξε το Βατικανό στην καταστροφή και προτού

ακολουθήσει βήμα – βήμα την πορεία των προγόνων του στην προσφυγιά
περιγράφει τα συναισθήματα με την άφιξη των στρατευμάτων μας!

Δεν ξύνει πληγές, δεν φανατίζει δεν ρίχνει λάδι στη φωτιά μα στις Λυχνίες
μη σβήσουν οι εφτά και απαθανατίζει τα γεγονότα, τους πόνους κι αγωνίες
το νου μας με την πέννα συνδουλίζει μη χάσουμε τη μνήμη κ' έχουμε Ερινύες! ...
Η ιστορία που γράφεται από τους ίδιους τους αγωνιστές και πρωταγωνιστές,
δεν μπορεί να την αμφισβητήσει κανείς!

Γιατί πολλές από τις σελίδες είναι γραμμένες με το μαύρο μελάνι της πίκρας και
με το πικρό δάκρυ της θλίψης.....

Ποιες λέξεις να ξεστομίσεις, όταν συνειδητοποιείς ότι εκεί λειτούργησε
η συμφορά κι ο θάνατος, και μονομιάς έσβησε μια ιστορία 3.000 ετών, μιας χώρας
πανάρχαια ελληνικής, εκεί που άστραψε το ελληνικό πνεύμα
της Ποίησης του Ομήρου, εκεί που έλαμψε ο αστερισμός των φιλοσόφων, του
Ηράκλειτου, του Θαλή, του Δημόκριτου, του Αναξίμανδρου, του Αναξίμανη!

Άλλο να διηγείται κανείς ένα γεγονός και άλλο να το ζει..

Έτσι, αφού οι λέξεις στέκουν αδύνατες, έπραξε σωστά ο συγγραφέας να αναστήσει
το έργο του με απλά υλικά, με τις πιο απλές και κατανοητές λέξεις, χωρίς κυνήγια
εντυπώσεων!

Μόνο τα γεγονότα έτσι που περιγράφονται, δημιουργούν ένα σφίξιμο στην καρδιά
και με τα αμέτρητα “γιατί” που θεριεύουν,

βάζουν τον αναγνώστη να σκεφτεί, πως δεν πρέπει να κάνει κι αυτός ποτέ ξανά τα
ίδια λάθη...

Στο οδοιπορικό του Ελληνισμού της Ιωνίας, μέσα από τον μυθιστορηματικό καμβά
ζωγραφίζεται και περιγράφεται η πορεία του προς τον Γολγοθά, τα βάσανά του, οι
ανησυχίες του από τη διχόνοια στην Ελλάδα, η προσμονή, η απελευθέρωση, η
απογοήτευση, ο ξεριζωμός, η προσφυγιά..

Είναι ένας 10λογος από περιόδους:

Και μέσα σε όλα αυτά, οι χαρές ελάχιστες και τα βάσανα και τα βασανιστήρια δεν έχουν τελειωμό..!

Κι αφού ο λόγος για μυθιστόρημα, να πούμε ότι οι κατηγορίες του μυθιστορήματος είναι 5: [ιστορικό](#), [θρησκευτικό](#), φιλοσοφικό, [ερωτικό](#) και [ψυχολογικό](#).

Αυτό όμως για το οποίο μιλάμε, είναι όλα αυτά μαζί: αυστηρά ιστορικό, πολύ θρησκευτικό, βαθιά φιλοσοφικό, αγνά ερωτικό, αρκετά ψυχολογικό.

Και όλα αυτά μέσα από μια γλώσσα απλή, ρέουσα, ζωντανή, περνάνε ραφιναρισμένα από τα μάτια του αναγνώστη στην καρδιά και από την ψυχή αποθηκεύονται αυτόματα και αυτούσια στη μνήμη του!

Που τον κάνει να ονειρεύεται κι αυτός, όπως την Ελένη στην αγκαλιά της κυρα-Βασιλείας.

Ως ιστορικό μυθιστόρημα, είναι από εκείνα που αποτελούν πηγή μεν για την Ιστορία, σαν παίρνει το νερό της ο ιστορικός και το εμφιαλώνει, βρύση δε για τον αναγνώστη που ξεδιψάει στο σπλιθάρι της, κι εκεί που το νερό βγαίνει γάργαρο και δροσερό, πλένει τα χέρια του από τις αμαρτίες του παρόντος, δροσίζει το μέτωπό του με τις αξίες του παρελθόντος και ποτίζει την ψυχή του με τα ιδανικά του μέλλοντος!

Που φρεσκάρει και συντηρεί τη μνήμη του και έχει την αίσθηση ότι γίνεται ένα με τα πρόσωπα, πως βιώνει τα γεγονότα, πως συμπάσχει στην πραγματικότητα και καθώς γαλουχείται από τις γενιές που μεγαλούργησαν, διδάσκεται από τα λάθη που τις κατακρεούργησαν!

Έτσι ο μυθιστοριογράφος μας, έπιασε την πέννα και από πρώτο χέρι λέγοντας την αλήθεια, κάνει τον αναγνώστη να κλάψει, όπως έκλαψα, βρέχοντας

με το δάκρυ μου αρκετές σελίδες του βιβλίου, άλλοτε από συγκίνηση και περισσότερο από λύπη..! Είναι, κυρίες και κύριοι, μια νεκροψία της περιόδου 1914 – 1922, που έγινε το 2012 από το Γιώργο Παπαθανασόπουλο, με νυστέρι την πέννα του, στο χειρουργείο « Αρχονταρίκι » που έδειξε και απέδειξε ότι ο αφανισμός του Ελληνισμού της Ιωνίας, έγινε από το φανατισμό του Ισλαμισμού και όχι από « συνωστισμό » του Ελληνισμού!

Είναι και μια εγχείριση ανοιχτής καρδιάς που έκαμε η μητέρα του συγγραφέα

η Αγγελική, σαν άνοιξε την καρδιά της και είπε τα μυστικά της, τα προσωπικά της δεδομένα και τα οικογενειακά της μυστικά.

Και γιατί όχι και μια εξομολόγηση , για να ξαλαφρώσει η καρδιά της από το βάρος των λαθών, κάνοντας αυτοκριτική και λέγοντας την αλήθεια για εχθρούς

και συμμάχους.

Για να καταλήξει, ότι ήταν ένα έγκλημα στυγερό από αλλόθρησκους και συμμάχους και μια αυτοκτονία από τη μεριά μας...

Σύμμαχος του εχθρού μας; ποιος άλλος βέβαια από τη διχόνοια.

Αυτό το μυθιστόρημα που πλημμυρίζει από συναισθήματα, εναλλαγές, εξάρσεις, καταπτώσεις, βανδαλισμούς και χίλιες δύο άλλες περιπτώσεις, σύντομα στα χέρια κάποιου σκηνοθέτη, θα είναι το καλύτερο σενάριο για ταινία, που θα σημειώσει παγκόσμια επιτυχία!

Να σημειωθεί ότι την ιστορία του ο απλός λαός σε κάθε χώρα, την έχει διδαχθεί λεπτομερέστερα μέσα από το ιστορικό μυθιστόρημα.

Ο Άγγελος Τερζάκης, γράφοντας

γι' αυτό, του οποίου υπήρξε από τους σημαντικότερους εκπροσώπους, τονίζει ότι είναι η νεότερη μορφή και η συνέχεια του αρχαίου έπους.

Τα ηρωικά έπη του Ομήρου και τα διδακτικά και θρησκευτικά του Ησίοδου δίδαξαν και γαλούχησαν γενιές και γενιές κι έμειναν στη μνήμη πάνω και από αυτή την Ιστορία!

Για τον Ελληνισμό της Ιωνίας έγραψαν, μεταξύ των άλλων οι: Ηλίας Βενέζης, Διδώ Σωτηρίου, Τάσος Αθανασιάδης και συνεχίζεται μέχρι των ημερών μας,

η έκδοση μυθιστορημάτων, όπως αυτό του συγγραφέα μας.

Πολλά έχουν γραφεί για τον Ελληνισμό της Ιωνίας.

Ελάχιστα όμως για το ρόλο της Εκκλησίας!

Κι αυτό το μεγάλο κενό έρχεται και καλύπτει ο συγγραφέας με επιχειρήματα και αποδείξεις, όπως έχει συμβεί και σε άλλες παρόμοιες περιπτώσεις που

ο Ελληνισμός ήταν κάτω από κατοχή και δουλεία και η Εκκλησία τότε μάζευε κάτω από τα φτερά της τους Έλληνες σαν την κλώσα τα πουλάκια της!

Ο κλήρος της Μ. Ασίας, στη μεγάλη του πλειονοψηφία, αποτελούσε το κέντρο της Παιδείας, του Πολιτισμού και της διατήρησης της ταυτότητας των Ελλήνων.

Ήταν ακόμη ο πυρήνας κάθε εκδήλωσης, ακόμη και αυτών που χαρακτηρίζονταν κοινωνικές ή κοσμικές, που στην ουσία τους ήσαν εθνικές.

Υπήρχε μια αξιοθαύμαστη ενότητα και συνεργασία κλήρου και λαού, που οδήγησε στο θαύμα της επιβίωσης και της ανάπτυξης των Ελλήνων στην Ιωνία μέχρι την άνοιξη του 1914, που βγήκαν τα πρώτα σύννεφα πάνω από τον ουρανό της Μαγνησίας, για να καταλήξει στο δράμα του ξεριζωμού και της προσφυγιάς...

Είχε δίκιο ο πατριάρχης Ιωακείμ ο Γ΄, όπως γράφει ο συγγραφέας, που είχε πει: «Οι Νεότουρκοι, θα είναι χειρότεροι των Οθωμανών!» δυστυχώς επαληθεύτηκε στη συνέχεια από τα γεγονότα, που σαν ποτάμι η προσφυγιά φουρτουνιασμένο πάνω από το Σίπυλο που οι πηγές του έτρεχαν δάκρυ αντί νερό, γινόντουσαν ένα με τα δάκρυα της Νιόβης, γιατί κι αυτής της σκότωσαν

τα παιδιά της οι θεοί, και μέσα από σοκάκια και δρομάκια, έτρεχε αλλόφρων για να σωθεί...

Φοβούμενοι οι σύμμαχοι, ότι η άλλοτε κραταιά Οθωμανική Αυτοκρατορία κινδύνευε να γίνει Ελληνική, αγκάλιασαν τον Κεμάλ κι εμάς μας πέταξαν στη θάλασσα...

Και δεν τα λέμε μόνο εμείς! Λίγες φράσεις από τις « προσωπικές αναμνήσεις » του Οκτάβιου Μερλιέ, είναι αρκετές:

« Άκουσα τον πιο σπαρακτικό θρήνο για τον Ελληνισμό που είχε δολοφονηθεί, για την προδοσία των Μεγάλων Δυνάμεων, για το θάνατο εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων που είχαν σκοτωθεί, κρεμαστεί, που πολλοί ενταφιαστεί και ζωντανόί...

Για τις πολιτείες που έγιναν παρανάλωμα πυρός, για το πνίξιμο μέσα στο αίμα τριών χιλιάδων ετών και γι' αυτούς που έζησαν τον αποχωρισμό...»

Χάνει η μάνα το παιδί

και το παιδί τη μάνα
άδικα ψάχνει να το δει
δεν έχει η δόλια πλάνα..
Χάνεται μες το συρφετό
έχασε το μυαλό της
σέρνεται σαν το ερπετό
να φτάσει στο γιαλό της
και το παιδί σαν το φτερό
στον άνεμο χαμένο
σαν το σπαθί το κοφτερό
φοβάται το καημένο...
Τη μάνα μέσα σε λυγμούς
απελπισμένο κράζει
και μέσα στους αλαλαγμούς
στα κλάματα σπαράζει...!
Φρίκη, κλαυθμός και οδυρμός
η κόλαση του Δάντη
ενός λαού ο διασυρμός
που ήταν το διαμάντι!

Σαν του λαγού τα παιδιά, ένας εδώ κι άλλος εκεί, δίχως δουλειά, χωρίς φαί,
Οδύσσεια η επιστροφή.

Έτσι φτάσαμε λοιπόν στην τελευταία και πιο οδυνηρή πράξη αυτής της
τραγωδίας, τη Γενοκτονία, που πέρασε στην ιστορία

ως Μικρασιατική Καταστροφή και με τις δικές μας, να το πούμε, όπως το λέει και
ο συγγραφέας μας, λαθεμένες και άστοχες επιλογές και ανεπίτρεπτες

συμπεριφορές..

Κάπως έτσι και οι Έλληνες του Πόντου ξεριζώθηκαν κι αυτοί...

Κάτι παρόμοιο έγινε με τους Έλληνες της Πόλης...

Το ίδιο κι απaráλλαχτο με τον Ελληνισμό της Ίμβρου...

Πανομοιότυπα επαναλαμβάνεται η ιστορία και στην Κύπρο..

Φαίνεται ότι ο τουρκικός εθνικισμός,

ο Ισλαμικός επεκτατισμός και ο θρησκευτικός φανατισμός, δε χορταίνουν τη λαιμαργία τους!

Γι' αυτό κάθε φορά αμέτρητοι είναι οι μάρτυρες και άλλες τόσες οι μαρτυρίες για το μίσος και την αγριότητα του τουρκικού εθνικισμού...!

Όχι! Τα σπίτια τους στην Ιωνία δεν τα έκαψαν οι Έλληνες, όπως ισχυρίζονται σήμερα οι γείτονες! Από όπου ξεριζώθηκαν, άφησαν το σπίτι τους σημάδι ύπαρξης και κληρονομιά επιστροφής!

Και όσο ο λύκος την τρίχα μόνο αλλάζει, τη γνώμη του ποτέ, πρέπει να είμαστε πάντοτε σε ετοιμότητα για να μην γνωρίσουμε και ζήσουμε τα χειρότερα..!

Για παράδειγμα, όπως λέει κι ο συγγραφέας μας, ο ναός του Αγίου Αθανασίου στη Μαγνησία, εξωτερικά δεν ήταν επιβλητικός γιατί χτίστηκε κάτω από τις εντολές του Γετίμ αγά, σαν δεν επέτρεψε ο τρούλος να είναι ψηλότερος από το σαράι του!

Όταν χτιζόταν, είχε καθίσει στην οροφή του και απειλούσε με το ντουφέκι, πως θα τους σκοτώσει, αν δεν υπάκουαν στην απαίτησή του! Έτσι, για να κρατηθούν οι αναλογίες του ναού, υποχρεώθηκαν οι Έλληνες να κατεβάσουν το επίπεδο

του ναού δύο καλιά κάτω!

Κάτι παρόμοιο έκαναν και με την Αγία Σοφία, που για να τη μειώσουν, έχτισαν πλησίον της το "μπλε τζαμί" με τους τεράστιους μιναρέδες!

Το ίδιο επιδιώκουν και σήμερα!

Απαιτούν από την Ελληνική Πολιτεία, (ενώ δεν έχει χτίσει ούτε έναν χριστιανικό ναό) να τους χτίσει τζαμί πλάι στην Ακρόπολη, με μιναρέδες ψηλούς, για να μειώσουν ως και αυτόν τον Παρθενώνα!

Το ιστορικό αυτό μυθιστόρημα για τον Ελληνισμό της Ιωνίας, βοηθάει να μην

ξεχάσουμε και να μην μαραθούμε σαν Έθνος.

Ο αείμνηστος καθηγητής Β. Τατάκης έγραψε μεταξύ άλλων:

« Η ζωντανή αγάπη ύψωσε τις πατρίδες των προσφύγων σε ιδανικά,

σε αψεγάδιαστα πρότυπα, που ωθούν τον καθένα να τις τιμήσει με τη δράση του, να μην φανεί κατώτερός τους, να τις κρατήσει στη ζωή...

Έτσι ο πόνος για την Πατρίδα που χάθηκε, γίνεται δημιουργικός.

Χάθηκαν όμως αλήθεια οι Πατρίδες; Όχι! Γιατί ό, τι αγαπάμε και υπερασπιζόμαστε, δεν πεθαίνει».

Η διατήρηση της μνήμης για τις χαμένες πατρίδες και όχι μόνο, όπως έχει πει ο συγγραφέας και το επαναλαμβάνουν σήμερα όσοι αντιστέκονται, είναι η απάντηση στον ξεριζωμό που επιχειρείται σήμερα, αυτή τη φορά από Έλληνες δυστυχώς, σύμμαχους και εχθρούς, γείτονες και ξένους.

Κι αν η γενοκτονία των Ελλήνων από το 1914 έως το 1922 θεωρείται γεγονός τραγικότερο και από την άλωση της Πόλης, ο σημερινός ξεριζωμός είναι χειρότερος και τραγικότερος, γιατί επιδιώκεται να συμβεί στις ψυχές μας.

Κι αφού μας εξαθλίωσαν οικονομικά, έχουν σκοπό στη συνέχεια να μας μετατρέψουν σε λωτοφάγους δίχως μνήμη, σε ανθρώπους χωρίς πατρίδα,

δίχως συνείδηση, χωρίς θρησκεία, δίχως οικογένεια, χωρίς αρχές,

δίχως αξίες, χωρίς γλώσσα και δίχως ομόνοια..!

Στης διχόνοιας τις παρτίδες

χάσαμε όλα τα λεφτά

πέντε δάχτυλα, πατρίδες

κ' Εκκλησίες μας, εφτά..!

Πόντος, Ήπειρος και Πόλη

Ιωνία, Κύπρος.. αχ!

στην καρδιά μας είν' το βόλι

έπο συμμαχους και Αλλάχ..!

Φιλαδέλφεια και Σμύρνη
Λαοδίκεια μαζί
κι Έφεσος, δεν έχουν μείνει
η Θυάτειρα δεν ζει...!
Πέργαμος πια δεν υπάρχει
μον' ερείπια γυμνά
το κοράνι τώρα άρχει
το Ισλάμ την κυβερνά...!
Βάρβαροι με νταηλίκι
και με μίσος στην καρδιά
κλέφτες τσέτες, γκρίζοι λύκοι
τα πατούν πλατιά-φαρδιά...!
Με ιδρώτα και με αίμα
χώματα ελληνικά
που λαμπάδιασε το πνεύμα
σκλαβωθήκαν ξαφνικά...!
Μία ένδοξη πορεία
που 'χε ο Ελληνισμός
πέρασε στην ιστορία
σαν εξανδραποδισμός...!
Λείψανο η Ιωνία
πόθος η επιστροφή
και η μνήμη αιωνία

μας απόμεινε τροφή..!
Δίχως πίστη και ελπίδα
και χωρίς ιδανικά
κινδυνεύει κ' η πατρίδα
για μια χούφτα δανεικά..!
Δίχως ήθος και αξίες
κι εθνική πολιτική
έσβησαν οι γαλαξίες
στο σκοτάδι κατοικεί..
Δίχως κρίση στο κεφάλι
κρίση σ' όλους τους θεσμούς
στη μιζέρια και στο χάλι
σπάσαμε όλους τους δεσμούς..!
Ωρα να αφυπνιστούμε
πριν να είναι πια αργά
όλοι να ενστερνιστούμε
και να δράσουμε γοργά
μ' υψωμένη τη γροθιά μας
από τούτη τη στιγμή
η φωνή μας μπαλοθιά μας
σαν Σπαρτιάτες με πυγμή!
Και σε πείσμα των εχθρών μας
τώρα όρθιοι και ταγοί

εις την μνήμη των νεκρών μας

με ενός λεπτού σιγή!

* Η ομιλία του Φιλολόγου και Προέδρου της Ένωσης Πνευματικών Δημιουργών Λακωνίας κ. Βασίλη Βλαχάκου ο οποίος παρουσίασε το βιβλίο «ΜΕΡΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΣΤΗΝ ΙΩΝΙΑ, το δράμα των Ελλήνων της Ιωνίας 1914-2014» του Δημοσιογράφου και Συγγραφέα ΓΙΩΡΓΟΥ Ν. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ των εκδόσεων «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ», κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης που πραγματοποιήθηκε στη Σπάρτη στις 5 Νοεμβρίου 2014, με την ευθύνη της Ένωσης Πνευματικών Δημιουργών Λακωνίας υπό την Αιγίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Μονεμβασίας και Σπάρτης.

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΡΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΣΤΗΝ ΙΩΝΙΑ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ (1914-1922)

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Ἀρχονταρίκι

* Το βιβλίο «ΜΕΡΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΣΤΗΝ ΙΩΝΙΑ,
το δράμα των Ελλήνων της Ιωνίας (1914-1922)»
δημοσιογράφου και συγγραφέα

Γιώργου Ν. Παπαθανασόπουλου.

Κυκλοφορείται από τις εκδόσεις

«ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ»

(τηλ.: 210 9310605).

Πηγή: synodoiporia.gr